

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret

Asiatisk Plads 2 – 1448 København K

Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240

10. juni 2022

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslisters, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslisters.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-328/20	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig</p> <p><u>Emne:</u> Direkte sag mod Østrig om indeksning af børnefamilieydelse.</p> <p><u>Påstande:</u> — Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7 og 67 i forordning (EF) nr. 883/2004 og sine forpligtelser i henhold til artikel 4 i forordning nr. 883/2004 og artikel 7, stk. 2, i forordning (EU) nr. 492/2011, idet den har indført en tilpasningsmekanisme med hensyn til familietillæg (Familienbeihilfe) og børnefradrag for arbejdstagere (Kinderabsetzbetrag für Erwerbstätige), hvis børn har fast bopæl i en anden medlemsstat. — Det fastslås, at Republikken Østrig desuden har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011, idet den har indført en tilpasningsmekanisme med hensyn til Familienbonus Plus, ægteskabsfradraget (Alleinerzienerabsetzbetrag), eneforsørgerfradraget (Alleinerzieherabsetzbetrag) og underholdsfradraget (Unterhaltsabsetzbetrag) for vandrende arbejdstagere, hvis børn har fast bopæl i en anden medlemsstat. — Republikken Østrig tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Skatteministeriet Statsministeriet	Dom	16.06.22
C-459/20	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid</p> <p><u>Emne:</u> Afløst opholdsret for tredjelandsstatsborgere (forælder-barn-relationen)</p> <p><u>Spørgsmål:</u> I. Skal artikel 20 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for, at en tredjelandsstatsborger, der forsørger sit mindreårige barn, der er EU-borger, nægtes ret til ophold i den medlemsstat, hvor den mindreårige er statsborger, når den mindreårige EU-borger i relation til tredjelandsstatsborgeren befinder sig i et faktisk afhængighedsforhold, og den mindreårige EU-borger befinder sig uden for medlemsstatens eller EU's område og aldrig har befundet sig på EU's område, hvorved den mindreårige EU-borger faktisk nægtes adgang til EU's område?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	16.06.22

	<p>II.</p> <p>(a) Skal (mindreårige) EU-borgere have en interesse i at udøve de rettigheder, de har på grundlag af EU-borgerskabet, eller skal de godtgøre en sådan interesse?</p> <p>(b) Kan det i denne forbindelse spille en rolle, at mindreårige EU-borgere som regel ikke selvstændigt kan gøre rettigheder gældende og ikke selv kan bestemme deres opholdssted, men i så henseende er afhængige af deres forældre, og at dette kan medføre, at der på vegne af en mindreårig EU-borger gøres krav på, at denne udøver sine rettigheder som EU-borger, mens dette måske er i strid med andre hensyn som omhandlet i blandt andet Chavez-Vilchez-dommen?</p> <p>(c) Er disse rettigheder ubetingede i den forstand, at de ikke må mødes med hindringer, eller at den medlemsstat, i hvilken den (mindreårige) har statsborgerskab, selv er omfattet af en positiv forpligtelse til at muliggøre udøvelse af disse rettigheder?</p> <p>III.</p> <p>(a) Skal der ved bedømmelsen af, om der er tale om et afhængighedsforhold som omhandlet i punkt I, lægges afgørende vægt på det spørgsmål, om forælderen, tredjelandstatsborgeren, før sin ansøgning om opholdsret eller før afgørelsen om afslag på opholdsret blev truffet eller før det tidspunkt, hvor en national retsinstans skal træffe afgørelse i en på grund af dette afslag indledt juridisk procedure, varetog den daglige omsorg for den mindreårige EU-borger, eller om der findes andre, som tidligere har påtaget sig denne omsorg og/eller kan fortsætte hermed?</p> <p>(b) Kan det herved kræves, at den mindreårige EU-borger, for at denne faktisk kan udøve sine rettigheder som EU-borger, flytter til EU's område til sin anden forælder, der er EU-borger, men som muligvis ikke længere har forældremyndigheden over den mindreårige?</p> <p>(c) Har det i bekræftende fald nogen betydning, om denne forælder ikke har forældremyndigheden og/eller ikke båret den retlige, økonomiske og følelsesmæssige forsørgelse og ikke er beredt til at påtage sin denne forsørgelse af den mindreårige?</p> <p>(d) Såfremt det fastslås, at forælderen, tredjelandstatsborgeren, alene har forældremyndigheden over den mindreårige EU-borger, betyder dette da, at spørgsmålet om den retlige, økonomiske og/eller følelsesmæssige forsørgelse, skal tillægges mindre vægt?</p>			
C-817/19	<p>Ligue des droits humains (PNR-direktivet)</p> <p><u>Emne:</u> Forholdet mellem PNR-direktivets regler om karakteren af indhentede oplysninger samt indsamling og opbevaring heraf, og Chartrets artikel 7, 8 og 52, stk. 1.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 23 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse), sammenholdt med denne forordnings artikel 2, stk. 2, litra d), fortolkes således, at den finder anvendelse på en national lovgivning såsom lov af 25. december 2016 om behandling af passageroplysninger, som gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/681 af 27. april 2016 om anvendelse af passagerlisteoplysninger (PNR-oplysninger) til at forebygge, opdage, efterforske og retsforfølge terrorhandlinger og grov kriminalitet samt Rådets direktiv 2004/82/EF af 29. april 2004 om transportvirksomheders forpligtelse til at fremsende oplysninger om passagerer og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/65/EU af 20. oktober 2010 om meldeformaliteter for skibe, der ankommer til eller afgår fra havne i medlemsstaterne, og om ophævelse af direktiv 2002/6/EF? [...] 10. Såfremt Cour constitutionnelle (forfatningsdomstol) på grundlag af besvarelsen af de foregående præjudicielle spørgsmål konkluderer, at den anfægtede lov, der bl.a. gennemfører direktiv (EU) 2016/681, er i strid med en eller flere af de forpligtelser, der følger af de i disse spørgsmål nævnte bestemmelser, kan Cour constitutionnelle (forfatningsdomstol) da midlertidigt opretholde virkningerne af lov af 25. december 2016 om behandling af passageroplysninger med henblik på at undgå retsusikkerhed og muliggøre, at oplysninger, der forinden er blevet indsamlet og lagret, stadig kan anvendes til de formål, der er omhandlet i loven?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Rigspolitiet</p> <p>Til orientering: Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Transportministeriet Søfartsstyrelsen</p>	Dom	21.06.22

C-204/21	<p>Kommissionen mod Polen</p> <p><u>Emne:</u> Domstolenes uafhængighed.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, set i lyset af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende EMRK's artikel 6, stk. 1, og i henhold til artikel 267 TEUF og princippet om EU-retten forrang, idet den har vedtaget og opretholdt artikel 42a, stk. 1 og 2, og artikel 55, stk. 4, i ustawa — Prawo o ustroju sądów powszechnych (lov om de almindelige domstoles organisation, herefter »lov om de almindelige domstoles organisation«), artikel 26, stk. 3, og artikel 29, stk. 2 og 3, i ustawa o Sądzie Najwyższym (lov om den øverste domstol) og artikel 5, stk. 1a og 1b, i ustawa o sadach administracyjnych (lov om forvaltningsdomstole), i den affattelse, der følger af ustawa z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy — Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (lov af 20.12.2019 om ændring af lov om de almindelige domstoles organisation, lov om den øverste domstol og visse andre love, herefter »ændringsloven«) samt ændringslovens artikel 8, hvorefter det er forbudt for alle nationale retter at efterprøve, om de EU-retlige krav vedrørende en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov, er opfyldt. M.fl.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	MF	28.06.22
C-615/20 og C-671/20	<p>YP</p> <p><u>Emne:</u> RoL Polen. Disciplinære sanktioner mod polske dommere. Dommer Tuleya og afgørelse fra Disciplinærkammeret</p> <p><u>Sag C-615/20 vedrører:</u> 1) Skal EU-retten – særligt artikel 47 i [Den Europæiske Unions] charter om grundlæggende rettigheder (chartret) og de heri nævnte rettigheder om effektive retsmidler og retten til en retfærdig og offentlig rettergang inden for en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov – fortolkes således, at den er til hinder for bestemmelserne i national ret, navnlig dem, som er nævnt i det andet og det tredje spørgsmål nedenfor, dvs. artikel 80 og artikel 129 i ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (lov af 27. juli 2001 – lov om de almindelige domstoles organisation) (lov om de almindelige domstoles organisation), samt artikel 110, stk. 2a, i lov om de almindelige domstoles organisation, artikel 27, stk. 1, pkt. 1a, i ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (lov af 8. december 2017 om den øverste domstol), som giver Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (afdelingen for disciplinærsager ved den øverste domstol, Polen) mulighed for at ophæve en dommers immunitet samt suspendere denne fra dennes funktioner, og dermed faktisk forhindre dommeren i at træffe afgørelse i de sager, denne er blevet tildelt, navnlig når: a) afdelingen for disciplinærsager ved den øverste domstol ikke udgør en »domstol« som omhandlet i chartrets artikel 47, artikel 6 i EMRK samt artikel 45, stk. 1, i Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (den polske forfatning) (dom i de forenede sager C-585/18, C-624/18 og C-625/18, EU:C:2019:982); b) medlemmerne af afdelingen for disciplinærsager ved den øverste domstol karakteriseres ved at have en meget stærk tilknytning til den lovgivende og den udøvende magt (kendelse af 8. april 2020, Kommissionen/Polen, sag C-791/19 R, EU:C:2020:277); c) Republikken Polen er blevet tilpligtet til at indstille anvendelsen af visse bestemmelser i lov af 8. december 2017 om den øverste domstol vedrørende den såkaldte Izba Dyscyplinarna (disciplinærafdeling) samt at afstå fra at overføre sager, der verserer for denne afdeling, til et dommerkollegium, der ikke opfylder kravene til uafhængighed (kendelse af 8. april 2020, Kommissionen/Polen, sag C- 791/19 R, EU:C:2020:277). M.fl.</p> <p><u>Sag C-671/20 vedrører:</u> 1) Skal EU-retten – særligt artikel 2 TEU og det deri fastsatte retsstatsprincip, artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, samt princippet om forrang, princippet om loyalt samarbejde og retssikkerhedsprincippet – forstås således, at den er til hinder for anvendelsen af en medlemsstats nationale ret, såsom artikel 41 b, stk. 1 og 3, i ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (lov af 27. juli 2001 – lov om de almindelige domstoles organisation), således at en retspræsident – på</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	MF	28.06.22

	egen hånd og uden retslig prøvelse – kan træffe afgørelse om at ændre sammensætningen af et dommerkollegium efter at et organ såsom Izba Dyscyplinarnas (disciplinærafdelingen) har givet tilladelse til indledningen af strafferetlig forfølgelse af en dommer, som oprindeligt indgik i dommerkollegiet (dommer I.T. ved den regionale domstol), som omfatter en obligatorisk suspension af dommeren fra dennes funktioner, hvilket navnlig indebærer, at dommeren ikke kan udøve sin funktion i de sager, som han var blevet tildelt, herunder sager, som han var blevet tildelt forud for den pågældende tilladelse? M.fl.			
C-181/21 og C-269/21	<p>G. m.fl. Spørgsmål: 1. Skal artikel 2 og 19, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union (»TEU«) og artikel 6, stk. 1-3, TEU, sammenholdt med artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder (»chartret«) fortolkes således, at: a) En domstol, der er sat med bl.a. en person, der er udpeget til dommerembedet ved denne domstol efter en procedure, der er kendetegnet ved manglende deltagelse af dommerstanden – en dommerstand, der oftest er udnævnt uafhængigt af den udøvende og lovgivende magt – i en situation, hvor det på baggrund af medlemsstatens forfatningsmæssige <i>acquis</i> er nødvendigt at inkludere dommere, der opfylder disse krav til udnævnelsen og indgår i en institutionel og strukturel sammenhæng, ikke er en domstol oprettet ved lov i henhold til EU-retten, fordi: - betingelsen om afgivelse af en udtalelse om en kandidat til et dommerembede skulle opfyldes af et dommerkollegium, og betingelsen bevidst blev undladt opfyldt i strid med de nationale regler og dommerkollegiets holdning; - det nuværende Krajowa Rada Sadownictwa (det nationale råd for retsvæsenet), der er valgt i strid med den polske forfatning og love, ikke er et uafhængigt organ sammensat af repræsentanter for dommersamfundet, der er udpeget i dets sammensætning, og som er uafhængigt af den udøvende og lovgivende magt, og der dermed rent faktisk ikke blev givet en indstilling til udnævnelse til dommerembedet som fastsat i national ret; - deltagerne i udnævnelsesproceduren ikke var berettigede til at iværksætte anke til en domstol som omhandlet i artikel 2 og 19, stk. 1, TEU, samt artikel 6, stk. 1-3, TEU, sammenholdt med artikel 47 i [chartret] [?] b) En domstol, der er sat med bl.a. en dommer, som er udpeget til dommerembedet efter en procedure, der kendetegnet ved vilkårlig indblanding fra den udøvende magt og som ikke inkluderer deltagelse af dommerstanden – idet dommerstanden oftest er udnævnt uafhængigt af den udøvende og lovgivende magt, og er uafhængigt af ethvert andet organ, hvilket sikrer en objektiv evaluering af kandidaten – henset til det forhold, at deltagelse af dommerstanden eller ethvert andet organ, som er uafhængigt af den udøvende og lovgivende magt, og som kan sikre en objektiv vurdering af kandidaten i proceduren for udnævnelse af en dommer i overensstemmelse med den europæiske retstradition, der er forankret i ovennævnte bestemmelser i EU-traktaten og chartret, og som er grundlaget for Unionen som retsunion, er nødvendig for at kunne anerkende, at en national domstol garanterer det krævede niveau af effektiv domstolsbeskyttelse i sager, der er omfattet af EU-retten, og dermed at princippet om magtfordeling og magtbalance samt retsstatsprincippet sikres, ikke opfylder kravene til en uafhængig domstol oprettet ved lov [?] 2. Skal artikel 2 TEU og artikel 19, stk. 1, TEU, sammenholdt med chartrets artikel 47 fortolkes således, at i en situation, hvor domstolen er sat med bl.a. en person, der er udnævnt på de betingelser, der er beskrevet i nr. 1), at: a) disse bestemmelser er til hinder for anvendelsen af nationale regler, der tillægger den øverste domstols kammer enekompetence til at påkende lovmæssigheden af en sådan persons udnævnelse til dommerembedet, og som udelukkende består af personer, der er udnævnt til dommere på de betingelser, der er beskrevet i nr. 1), og som samtidig fastsætter en pligt til at afstå fra prøvelse af indsigelser vedrørende udnævnelse til dommerembedet under hensyntagen til den institutionelle og systemiske kontekst; b) for at sikre effektiviteten af EU-retten kræver de en sådan fortolkning af bestemmelserne i national ret, der gør det muligt for retten <i>ex officio</i> at udelukke en sådan person fra at behandle en sag på grundlag af en analog anvendelse af bestemmelserne om udelukkelse af en dommer, der ikke kan pådomme en sag (<i>iudex in habilis</i>) [?]</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	MF	29.06.22

C-99/21 P	<p>Danske Slagtermestre mod Kommissionen (appel af T-486/18)</p> <p><u>Emne:</u> Spørgsmål søgsmålskompetence samt evt. om statsstøtte eller ej ved ændring af de danske betalingsregler for spildevandsforsyningselskaber.</p> <p><u>Påstande:</u> — Europa-Kommissionens afgørelse af 19. april 2018 i statsstøttesag SA.37433(2017/FC) notificeret under dokument nr. C(2018) 2259 annulleres, — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet Erhvervsministeriet Energistyrelsen</p>	Dom	30.06.22
-----------	---	--	-----	----------

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypokolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Sags-type	Proces-skridt	Dato
C-702/20 og C-17/21	<p>DOBELES HES m.fl.</p> <p>1) Skal den offentlige operatørs forpligtelse til at købe elektricitet til en højere pris end markedsprisen af producenter, der anvender vedvarende energikilder til produktion af elektricitet, under anvendelse af den forpligtelse, der påhviler den endelige forbruger til at betale et beløb svarende til det opnåede forbrug, anses for statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler som omhandlet i artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde?</p> <p>2) Skal begrebet »liberalisering af elmarkedet« fortolkes således, at liberaliseringen allerede har fundet sted, når visse elementer af frihandel er involveret, f.eks. kontrakter indgået af en offentlig operatør med leverandører fra andre medlemsstater? Kan liberaliseringen af elmarkedet anses for at være begyndt, når lovgivningen tildeler en del af elforbrugerne (f.eks. elforbrugere, der er tilsluttet transmissionsnettet eller ikke-indenlandske elforbrugere, der er tilsluttet distributionsnettet) ret til at skifte eldistributører? Hvilken indvirkning har udviklingen i reguleringen af elmarkedet i Letland på vurderingen af støtten til el-producenter i lyset af artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (med henblik på besvarelsen af det første spørgsmål), navnlig situationen før 2007?</p> <p>3) Såfremt det fremgår af svaret på det første og det andet spørgsmål, at den støtte, der ydes elproducenterne, ikke udgør statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, indebærer den omstændighed, at sagsøgeren aktuelt driver virksomhed på et liberaliseret elektricitetsmarked, og at udbetalingen af en godtgørelse for tiden giver sagsøgeren en fordel i forhold til andre operatører på det pågældende marked, da, at erstatningen for tabet skal anses for statsstøtte i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde?</p> <p>4) Såfremt det fremgår af besvarelsen af det første og det andet spørgsmål, at den støtte, der ydes elproducenter, udgør statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, skal det da i forbindelse med statsstøttekontrollen i henhold til denne bestemmelse lægges til grund, at sagsøgerens krav om erstatning for det tab, der er lidt som følge af en ufuldstændig overholdelse af den lovbestemte ret til at modtage en højere betaling for produceret elektricitet, udgør en ansøgning om ny statsstøtte eller en ansøgning om udbetaling af den del af en statsstøtte, der ikke tidligere er modtaget?</p>	Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet Energistyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	GA	14.06.22
A-1/20	<p>Anmodning om udtalelse fra EU-Domstolen fremsat af Kongeriget Belgien</p> <p><u>Spørgsmålet vedrører:</u></p> <p>Er forslaget til den moderniserede energichartertraktat foreneligt med traktaterne, og særligt med artikel 19 TEU og artikel 344 TEUF</p> <p>– for så vidt angår den nævnte aftales artikel 26, såfremt denne bestemmelse kan fortolkes således, at den giver mulighed for anvendelse af tvistbilæggelsesordningen inden for Den Europæiske Union?</p> <p>– for så vidt som denne aftale – såfremt artikel 26 heri skal fortolkes således, at den giver mulighed for anvendelse af tvistbilæggelsesordningen inden for Den Europæiske Union – ikke forudsætter en udtrykkelig særregel eller en eksplicit frakoblingsklausul, herunder i definitionerne af investering og investorer i den påtænkte aftales artikel 1, hvoraf det fremgår, at den almindelige ordning i denne artikel 26 ikke finder anvendelse mellem medlemsstaterne?</p>	Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet	O-sag	Udtalelse	16.06.22

C-520/20	Nachalnik na Rayonno upravlenie Silistra Skal artikel 39 og navnlig artikel 39, stk. 3, i Rådets afgørelse 2007/533/RIA af 12. juni 2007 om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationsystemet (SIS II) fortolkes således, at den tillader en national bestemmelse og administrativ praksis, hvorefter det kompetente håndhævende organ kan og skal afvise håndhævelsen, hvis der er belæg for at antage, at indberetningen til SIS ikke er omfattet af de formål, som den blev registreret for at opnå, og navnlig ikke af formålene med artikel 38, stk. 1?	Justitsministeriet	O-sag	Dom	16.06.22
C-572/20	ACC Silicones I. Er artikel 63 TEUF (tidligere artikel 56 EF) til hinder for en national skatteretlig bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter der af et selskab, der er hjemmehørende i udlandet, og som modtager udbytte af kapitalandele og ikke når minimumsandelen i kapitalen i et selskab i henhold til artikel 3, stk. 1, litra a), i direktiv 90/435 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater (som ændret ved direktiv2003/123), med henblik på tilbagebetaling af kapitalindkomstskat kræves dokumentation i form af en attest fra den udenlandske skattemyndighed for, at kapitalindkomstskatten ikke kan modregnes hos selskabet eller hos en selskabsdeltager, der direkte eller indirekte ejer andele i selskabet, eller kan fradrages som driftsudgift eller som erhvervsmæssig udgift, og for, hvorvidt en modregning, et fradrag eller en fremførsel rent faktisk heller ikke har fundet sted, når en sådan dokumentation med henblik på tilbagebetaling af kapitalindkomstskat ikke kræves af et selskab, der er hjemmehørende i indlandet, og som ejer en kapitalandel af samme størrelse? II. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er proportionalitetsprincippet og princippet om den effektive til hinder for kravet om den attest, der er nævnt i det første spørgsmål, når den i udlandet hjemmehørende modtager af udbytte af såkaldte porteføljekapitalandele, reelt ikke har mulighed for at fremlægge en sådan attest?	Skatteministeriet	O-sag	Dom	16.06.22
C-65/21 P, C-73/21 P, C-74/21 P, og C-75/21 P	SGL Carbon SE m.fl. mod Kommissionen (appel) Påstande: — Den appellerede dom ophæves. — Sagen hjemvises til Retten med henblik på behandling. — Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	16.06.22
C-229/21	Port de Bruxelles et Région de Bruxelles-Capitale Sagen vedrører: »Skal artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1315/2013 af 11. december 2013 om Unionens retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet og om ophævelse af afgørelse nr. 661/2010/EU, alene eller sammenholdt med andre af denne forordnings bestemmelser, fortolkes således, at den, når en indlandshavn – som indgår i hovednettet – allerede er forbundet med vejnettet og jernbanenet, pålægger pligten til at opretholde og vedligeholde disse to forbindelser eller pligten til at undlade at nedlægge den ene af dem, uanset om det kun er som følge af manglende vedligeholdelse?»	Transportministeriet	O-sag	Dom	16.06.22
C-265/21	AB et AB-CD Sagen vedrører: 1. Skal begrebet »sager om kontraktforhold« som omhandlet i artikel 5, nr. 1), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (herefter »Bruxelles I- forordningen«) a. fortolkes således, at dette kræver, at det fastslås, at en person frivilligt har påtaget sig en retlig forpligtelse over for en anden person, og at denne forpligtelse ligger til grund for sagsøgerens sagsanlæg, også selv om sagsøgte ikke frivilligt har påtaget sig forpligtelsen og/eller ikke frivilligt har påtaget sig forpligtelsen over for sagsøgeren? b. i bekræftende fald, hvilken grad af tilknytning skal der da være mellem den retlige forpligtelse, der frivilligt er påtaget, og sagsøgeren og/eller sagsøgte? 2. Indebærer begrebet »krav«, som sagsøgeren »støtter sig på« – i lighed med det kriterium, som anvendes for at sondre mellem, om et krav henhører under sager om kontraktforhold som omhandlet i Bruxelles Ia-forordningens artikel 5, nr. 1), eller under »sager om erstatning uden for kontrakt« som omhandlet i samme forordnings artikel 5, nr. 3) (C-59/19, præmis 32) – at det skal efterprøves, om	Justitsministeriet	O-sag	GA	16.06.22

	<p>en fortolkning af den retlige forpligtelse, der frivilligt er påtaget, forekommer nødvendig for at bedømme sagens realitet?</p> <p>3. Enhører et sagsanlæg, hvorunder en sagsøger ønsker at få fastslået, at denne ejer et gode, som vedkommende er i besiddelse af, på grundlag af to købsaftaler, dvs. en første, som den oprindelige medejer af godet (ægtefælle til sagsøgte, der ligeledes er oprindelig medejer) angiveligt har indgået med den person, som solgte godet til sagsøgeren, og en anden, som de tosidstnævnte har indgået, under sager om kontraktforhold som omhandlet i Bruxelles I-forordningens artikel 5, nr. 1)?</p> <p>a. Forholder det sig anderledes, hvis sagsøgte påberåber sig, at den første aftale ikke var en købsaftale, men en deponeringsaftale?</p> <p>b. Såfremt et af disse tilfælde henhører under sager om kontraktforhold, hvilken kontrakt skal da tages i betragtning ved afgørelsen af, hvilket sted den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt?</p> <p>4. Skal artikel 4 i Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) fortolkes således, at den finder anvendelse på den situation, der er omhandlet i det tredje præjudicielle spørgsmål, og hvilken aftale skal der i givet fald tages hensyn til?</p>				
C-704/20 PPU og C-39/21 PPU	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Examen d'office de la rétion) m.fl.</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>Gælder der i henhold til EU-retten, særligt artikel 15, stk. 2, i tilbagesendelsesdirektivet ([direktiv 2008/115/EU]) og artikel 9 i modtagelsesdirektivet ([direktiv 2013/33/EU]), sammenholdt med artikel 6 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder [...], en pligt til prøvelse af egen drift, således at retten er forpligtet til på eget initiativ (ex officio) at bedømme, om alle betingelser for frihedsberøvelse er opfyldt, herunder betingelser, hvis opfyldelse udlændingen ikke har bestridt, selv om den pågældende havde mulighed herfor?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	21.06.22
C-267/20	<p>Volvo et DAF Trucks</p> <p>1) Skal artikel 101 TEUF og effektivitetsprincippet fortolkes således, at de er til hinder for en fortolkning af en national bestemmelse, hvorefter søgsmålsfristen på 5 år, der er fastsat i direktivets artikel 10, samt artikel 17 om retslig vurdering af tabet, ikke finder anvendelse med tilbagevirkende kraft, idet den fastsætter skæringstidspunktet for den tilbagevirkende kraft på tidspunktet for sanktionen og ikke på tidspunktet for anlæggelsen af søgsmålet[?]</p> <p>2) Skal artikel 22, stk. 2, i direktiv 2014/104/EU og udtrykket »tilbagevirkende kraft« fortolkes således, at direktivets artikel 10 finder anvendelse på et søgsmål som det i hovedsagen omhandlede, der, selv om det er anlagt efter ikrafttrædelsen af direktivet og gennemførelsesbestemmelserne, ikke desto mindre vedrører tidligere faktiske omstændigheder eller sanktioner[?]</p> <p>3) Når der anvendes en bestemmelse som den i artikel 76 i Ley de Defensa de la Competencia (lov om beskyttelse af konkurrencen), skal artikel 17 i direktiv 2014/104/EU om retslig vurdering af tabet da fortolkes således, at der er tale om en processuel bestemmelse, der finder anvendelse i hovedsagen, hvor søgsmålet er anlagt efter ikrafttrædelsen af den nationale gennemførelsesbestemmelse[?]</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	Dom	22.06.22
C-534/20	<p>Leistriz</p> <p>1. Skal artikel 38, stk. 3, andet punktum, i forordning (EU) 2016/679 (generel forordning om databeskyttelse, herefter »forordning 2016/679«) fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en bestemmelse i national lovgivning, i den foreliggende sag § 38, stk. 1 og 2, sammenholdt med § 6, stk. 4, andet punktum, i Bundesdatenschutzgesetz (den tyske forbundslov om databeskyttelse, BDSG), hvorefter den dataansvarliges ordinære opsigelse af databeskyttelsesrådgiverens ansættelsesforhold, idet den dataansvarlige er dennes arbejdsgiver, er ulovlig, uafhængigt af, om opsigelsen skyldes udførelsen af dennes opgaver? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:</p> <p>2. Er artikel 38, stk. 3, andet punktum, i forordning 2016/679 også til hinder for en sådan bestemmelse i national lovgivning, såfremt udpegelsen af databeskyttelsesrådgiveren ikke er obligatorisk i henhold til artikel 37, stk. 1, i forordning 2016/679, men kun i henhold til medlemsstatens lovgivning? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:</p>	Justitsministeriet Erhvervsministeriet Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	22.06.22

	3. Hviler artikel 38, stk. 3, andet punktum, i forordning 2016/679 på et tilstrækkeligt bemyndigelsesgrundlag, navnlig for så vidt som denne bestemmelse omfatter databeskyttelsesrådgivere, der står i et ansættelsesforhold til den dataansvarlige?				
C-661/20	<p>Europa-Kommissionen mod Den Slovakiske Republik</p> <p>Påstande:</p> <p>— Det fastslås, at Den Slovakiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 3, sammenholdt med artikel 7 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, idet den har undtaget skovforvaltningsprogrammer og ændringer dertil, lejlighedsvis skovhugst og risikoforebyggende foranstaltninger for skove samt afhjælpning af følgerne af skade forårsaget af naturkatastrofer fra kravet om, at disse, når de kan påvirke Natura 2000-lokaliteter væsentligt, vurderes med hensyn til deres virkninger på de pågældende lokaliteter under hensyn til bevaringsmålsætningerne for disse lokaliteter.</p> <p>— Det fastslås, at Den Slovakiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 2, sammenholdt med artikel 7 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, idet den ikke har truffet passende foranstaltninger for at forebygge forringelse af levesteder og forstyrrelser med betydelig indvirkning på særligt beskyttede områder, der er udpeget til beskyttelse af tjurer (OCHÚ Nízke Tatry SKCHVU018, OCHÚ Tatry SKCHVU030, OCHÚ Veľká Fatra SKCHVU033, OCHÚ Muránska planina-Stolica SKCHVU017, OCHÚ Chočské vrchy SKCHVU050, OCHÚ Horná Orava SKCHVU008, OCHÚ Volovské vrchy SKCHVU036, OCHÚ Malá Fatra SKCHVU013, OCHÚ Poľana SKCHVU022, OCHÚ Slovenský Raj SKCHVU053, OCHÚ Levočské vrchy SKCHVU051 og OCHÚ Strážovské vrchy SKCHVU028).</p> <p>— Det fastslås, at Den Slovakiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, idet den ikke har truffet de påkrævede særlige bevaringsforanstaltninger for så vidt angår tjurers levested i områderne OCHÚ Nízke Tatry SKCHVU018, OCHÚ Tatry SKCHVU030, OCHÚ Veľká Fatra SKCHVU033, OCHÚ Muránska planina-Stolica SKCHVU017, OCHÚ Volovské vrchy SKCHVU036, OCHÚ SKCHVU013 Malá Fatra og OCHÚ Levočské vrchy SKCHVU051, der er udpeget til beskyttelse af denne art med henblik på at sikre, at den kan overleve og formere sig i sit udbredelsesområde.</p> <p>— Den Slovakiske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	22.06.22
C-238/21	<p>Porri Bau</p> <p>Sagen vedrører:</p> <p>1. Er artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 til hinder for en national lovgivning, hvorefter affaldsfasens ophør kun indtræder, når affald eller eksisterende stoffer eller heraf udvundne stoffer anvendes direkte som substitution for råstoffer eller produkter fremstillet af primære råstoffer, eller de er blevet forberedt til genanvendelse? Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:</p> <p>2. Er artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 til hinder for en national lovgivning, hvorefter affaldsfasens ophør for udgravningsmateriale tidligst kan indtræde, når råstoffer eller produkter fremstillet af primære råstoffer substitueres? Såfremt det første og/eller andet spørgsmål besvares benægtende:</p> <p>3. Er artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 til hinder for en national lovgivning, der bestemmer, at affaldsfasens ophør for udgravningsmateriale ikke kan indtræde, hvis formelle kriterier (navnlig registrerings- og dokumentationsforpligtelser), som ikke har nogen miljømæssigt relevant indflydelse på den iværksatte foranstaltning, ikke opfyldes, eller ikke opfyldes fuldstændigt, selv om udgravningsmaterialet påviseligt ligger under de grænseværdier (kvalitetsklasse), der skal overholdes i forbindelse med det planlagte konkrete anvendelsesformål?</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	22.06.22

C-259/21	Parlamentet mod Rådet Artikel 15-17, 20 og artikel 59, stk. 2, i Rådets forordning (EU) 2021/92 af 28. januar 2021 om fastsættelse for 2021 af fiskerimuligheder for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande gældende i EU-farvande og for EU-fiskerfartøjer i visse andre farvande 1 annulleres. Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	GA	22.06.22
T-657/20	Ryanair mod Kommissionen Påstande: — Europa-Kommissionens afgørelse (EU) af 9. juni 2020 om statsstøtte SA.57410 COVID — Recapitalisation of Finnair annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne. Sagsøgeren har ligeledes nedlagt påstand om, at søgsmålet behandles i en fremskyndet procedure som omhandlet i artikel 23a i statuten for Den Europæiske Unions Domstol.	Transportministeriet	O-sag	Dom	22.06.22
C-625/20	INSS 1. – »Er den spanske regel om ydelsernes forenelighed, som er fastsat i artikel 163, stk. 1, i den almindelige lov om social sikring, således som den er fortolket i, retspraksis, der forhindrer kombinationen af to ydelser for fuldstændig og varig uarbejdsdygtighed, der er tilkendt i den samme ordning, mens den tillader foreneligheden af ydelser, der er tilkendt i forskellige ordninger, men som i alle tilfælde er optjent på grundlag af uafhængige bidrag, under hensynstagen til kønsfordelingen i den spanske sygesikrings forskellige ordninger, i strid med de EU-retlige regler, der er indeholdt i artikel 4 i Rådets direktiv 79/7/EØF af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring, og artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (omarbejdning), idet den kan medføre indirekte forskelsbehandling på grund af køn?« 2. – Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: »Kan den spanske lovgivning være i strid med EU-retten, såfremt de to ydelser vedrører forskellige skader?«	Miljøministeriet	O-sag	Dom	30.06.22
C-680/20	Unilever Italia Mkt. Operations <u>Sagen vedrører:</u> 1) Bortset fra tilfældene af kontrol med selskaber, hvilke kriterier er da relevante for at afgøre, om aftalemæssig samordning mellem formelt selvstændige og uafhængige erhvervsdrivende giver anledning til én enkelt økonomisk enhed som omhandlet i artikel 101 TEUF og 102 TEUF, og kan især en vis grad af indflydelse på en anden virksomheds forretningsmæssige beslutninger, hvilket er typisk for forretnings samarbejdet mellem en producent og dennes distributionsformidlere, anses for at være tilstrækkelig til at kvalificere disse personer som tilhørende den samme økonomiske enhed, eller er det nødvendigt, at der foreligger en »hierarkisk« forbindelse mellem de to virksomheder, hvilket kan konstateres, når der foreligger en aftale, på grundlag af hvilken flere selvstændige selskaber »underkaster« sig et af disses styring og samordning, således at konkurrencemyndighederne skal løfte beviset for, at der foreligger en række systematiske og kontinuerlige retningsgivende handlinger, som kan påvirke virksomhedens driftsmæssige beslutninger, dvs. de strategiske og operative beslutninger af finansiell, industriel og forretningsmæssig karakter? 2) Skal artikel 102 TEUF i forbindelse med afgørelsen af, om der foreligger misbrug af dominerende stilling gennem eksklusivitetsbetingelser, fortolkes således, at konkurrencemyndighederne har pligt til at vurdere disse betingelsers evne til at udelukke lige så effektive konkurrenter fra markedet og pligt til at foretage en grundig vurdering af de af virksomheden indgivne økonomiske analyser vedrørende den fastlagte adfærds reelle evne til at udelukke lige så effektive konkurrenter fra markedet, eller har konkurrencemyndighederne med hensyn til eksklusivitetsbetingelser med udelukkelsesvirkning eller praksis kendetegnet ved mange forskellige former for misbrug (loyalitätsrabatter og eksklusivitetsbetingelser) ingen lovbestemt pligt til at fastlægge overtrædelsen af konkurrenceretten på grundlag af kriteriet vedrørende den lige så effektive konkurrent?	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	F-sag	GA	30.06.22

C-192/21	<p>Comunidad de Castilla y León</p> <p>Sagen vedrører:</p> <p>A) Skal begrebet »sammenlignelig fastansat«, som anvendes i § 4, stk. 1, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, som blev indgået den 18. marts 1999 mellem de generelle tværfaglige organisationer (EFS, UNICE og CEEP), og som er indeholdt som bilag til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999, fortolkes således, at det arbejde, som en fastansat tjenestemand har udført som midlertidigt ansat tjenestemand forud for sin fastansættelse, i forbindelse med konsolideringen af vedkommendes lønklasse skal sidestilles med det arbejde, der er udført af en anden fastansat tjenestemand?</p> <p>B) Skal § 4, stk. 1, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, som blev indgået den 18. marts 1999 mellem de generelle tværfaglige organisationer (EFS, UNICE og CEEP), og som er indeholdt som bilag til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999, fortolkes således, at både den omstændighed, at den pågældende tjenestetid allerede er taget i betragtning og medregnet i forbindelse med opnåelsen af status som fastansat tjenestemand, og udformningen af det vertikale karriereforløb for tjenestemænd i den nationale lovgivning er objektive forhold, der begrundes, at det arbejde, som en fastansat tjenestemand har udført som midlertidigt ansat tjenestemand forud for sin fastansættelse, ikke skal tages i betragtning ved konsolideringen af vedkommendes lønklasse?</p>	Miljøministeriet Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	30.06.22
C-205/21	<p>Ministerstvo na vateshnite raboti, Glavna direktsia za borba s organiziranata prestapnost</p> <p>Sagen vedrører:</p> <p>1. Gennemføres artikel 10 i direktiv 2016/680 korrekt, idet der i den nationale lov – artikel 25, stk. 3, og artikel 25a i Zakon za ministerstvo na vateshnite raboti [lov om indenrigsministeriet] – henvises til den lignende bestemmelse i artikel 9 i forordning 2016/679?</p> <p>2. Er betingelsen i artikel 10, litra a), i direktiv 2016/680, sammenholdt med chartrets artikel 52 og artikel 3 og 8, om, at en begrænsning i den personlige integritet og i beskyttelsen af personoplysninger skal være hjemlet i lovgivning, opfyldt, når der findes indbyrdes modstridende nationale retsfor skrifter vedrørende behandlingen af genetiske og biometriske data med henblik på politimæssig registrering?</p> <p>3. Er en national lov – artikel 68, stk. 4, i lov om indenrigsministeriet – hvorefter retten er forpligtet til at træffe afgørelse om obligatorisk indsamling af personoplysninger (optagelse af kartoteks fotografier og fingeraftryk, prøvetagning med henblik på at lave en DNA-profil), når en person, som er sigtet for at have begået en forsætlig strafbar handling, nægter at medvirke frivilligt til indsamlingen af disse personoplysninger, uden at retten kan vurdere, om der er væsentlig grund til at tro, at personen har begået den strafbare handling, som vedkommende er sigtet for, forenelig med artikel 6, litra a), i direktiv 2016/680, sammenholdt med chartrets artikel 48?</p> <p>4. Er en national lov – artikel 68, stk. 1-3, i lov om indenrigsministeriet – hvorefter optagelse af kartoteks fotografier og fingeraftryk og prøvetagning med henblik på at lave en DNA-profil skal foretages for alle personer, som er sigtet for at have begået en forsætlig strafbar handling, forenelig med artikel 10, artikel 4, stk. 1, litra a) og c), og artikel 8, stk. 1 og 2, i direktiv 2016/680?</p>	Justitsministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	GA	30.06.22